

andring af Naadensaaret til, hvad man i Korthed kunde kalde det, Tjenesteaaet og dets Fordeling mellem den Afgaaede, den Tiltrædende og Vacancetiden til Fordeel for den almindelige Fond er efter min Overbevisning en meget sund Tænke, som gjør, at det hele Forhold vil stille sig langt bedre end tidligere. Hvad angaaer Pensioneringen af Hjælpefonden, har man hidtil her kun betragtet den under Belysningen af Statskassens ubetingede Ret til at samle Alt under sig, men det var dog nok værd at see den under en noget anden Belysning, og navnlig er det ganske sikkert, hvad jeg allerede igaar har havt Leilighed til at udtale, at der under og igjennem den afhjælpes Noget af den søleligste Art Trang netop ved Afskaffelsen af den trykkende og urimelige Pensioneringsmaaede, der hidtil har været nødvendig, samt tillige ved Lettelsen af andre Byrder, der kunne falde aldeles uberegnelig paa vedkommende Embedsmand, nemlig Byggeindgifter og hvad dermed staaer i Forbindelse. Der er netop ogsaa her igjennem afhjulpet Noget af det, der er stærkest fremhævet som en Mangel. Fremdeles vil jeg med Hensyn til Jorden og Præstens Forhold til den spørge, om det ikke er et Spørgsmaal, der i høieste Grad har været fremdraget som et, der har trængt til nærmere Bestemmelse, men have Meningerne derom været aldeles enige? Vil man paastaae, at det har været givet, at al Jorden skulde sælges og drages ind under den ene eller den anden Fond, og at der ikke er mange Grunde, som tale for at bevare i alt Fald Noget af Jorden? Alle disse forffjellige skjønne Nuancer imellem 12, 15, 16 og 20 Ddr. Land, Mælk og Gløde alene eller med Smør og Ost, 6 Køer og 3 Heste, 4 Køer og 2 Heste og Alt, hvad der saaledes kommer imellem, staaer vistnok for Enhvers Grindring, som har deeltaget i disse Forhandlinger, og der var sandelig Partier, hvorefter nogle kæmpede stærkt for 4 Køer, andre for 6, og saaledes vil det gaae, naar man skal komme til

en endelig Afgjørelse. Det samme Spørgsmaal kan komme frem, naar der er Tale om Forpagtning paa kortere eller længere Tid, Forpagtning paa 50 eller 10 Aar eller Bortarvesæfte osv., men lad disse Spørgsmaal komme frem, og lad os blot ikke troe, at det er givet med en aldeles sikker Paastand om, at Intet er rigtigt uden netop at sælge det Hele, thi der gives mange og meget gode Grunde, som naturligtviis ogsaa Rigsdagen fra sin Side maa tage i Betragtning, til ikke at gjøre det. Hvad nu endelig angaaer Bestemmelsen om Offer og Accidentser, vil jeg spørge, om det virkelig ogsaa skulde være glemt, at der var et Hovedpunkt i den tidligere Bestræbelse for at ordne Forholdet? Vil man kunne benegte, at den Ordning, der her er foreslaaet, i en ganske overordentlig væsentlig Grad er kommen de Anskuelser imøde, som tidligere have gjort sig gjældende, og at det vel kan betegnes som et Træk i Kirkecommissionens Charakter, at dens Fleertal er gaaet ind paa en saadan Forvandling fra Alt, hvad der var tvungent, til frit, uden at kræve Erstatning, som man tidligere selv herpaa Rigsdagen var gaaet ind paa? Alt dette skal man nu see bort fra; naar man nu ikke faaer Tienden ind i Statskassen og ud af den i Form af sædvanlig Lønning, er der Intet naaet. Nei, jeg paastaaer, at man, naar man gaar ud fra en saadan Anskuelse, virkelig ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til, hvad denne Sag egentlig angaaer, og hvad det har viist sig, at den dreier sig om igjennem disse forffjellige Anløb dertil, som nu i de sidste 10 Aar have fundet Sted. Saameget er viist, at, dersom man ikke betragter Sagen saaledes, er Skylden ialtsald ikke at søge hos Kirkecommissionen. Det ærede Medlem kom tilbage til Kirkecommissionen. Vi have jo baade kæmpet mod hinanden og tildeels ved Tilfældets underlige Magt endog sammen paa et tidligere Stadium for Kirkecommissionens Nedsettelse, og vi have dernæst virket sammen